

Презъ навалицата се промъкна одърпаниятъ старецъ.

— Кой е тука директорътъ, — викна той?

— Азъ съмъ, — обади се директорътъ. — какво искашъ?

— Ти имашъ при тебе едно момиче, което не е твое.

Всички се смълчаха. Директорътъ вдигна камшика и удари стареца. Той се повали на земята. После го изрита далечъ отъ палатката и веднага даде задовѣдъ:

— Да се товари всичко на колитѣ! Веднага напушаме града.

Орѣшко искаше нѣщо да каже, но чичо Чочо го дръпна и му направи знакъ да мълчи.

За единъ часъ колитѣ се натовариха и потеглиха по широкия пѣтъ къмъ други градове. Орѣшко искаше да потърси стареца, но директорътъ обикаляше край колитѣ и не позволяваше на никого да слиза. Орѣшко седѣше, както винаги, на последната кола и впиваше погледъ въ дългата лента на пѣтя, която оставаше задъ кервана. Той очакваше да види всѣки моментъ конници стражари, изпратени отъ стареца. Но по пѣтя се мѣркаха само селски коли и автомобили.

— Бедната Орѣшка!... И сега не ще можемъ да я спасимъ, — мислѣше си Орѣшко и очитѣ му се напълниха съ сълзи.

(Продължава въ седма книжка)

Вѣра Бояджиева Фолъ

ПРОЛѢТЬ ИДЕ

Лѣхна топлиятъ долнякъ
И погали,
Не пожали,
Но стопи последний снѣгъ.

Всичко пакъ се съживи:
И полята,
И гората,
И цвѣтенца, и треви.

Дойде време за игри:
Всѣкой пѣе
И лудѣе,
Докато се умори.

Пакъ дружина ще сберемъ,
Но плачливци
И страхливци
И сърдитковци не щемъ.

В. Ив. Стояновъ